

der ikke har været synderlige Chancer for den i Faget dygtigere Arbejder end for den middelmaadige, et Forhold, der kan vise sig særlig uheldigt for Arbejderen, naar Mini-mallønnen — som det nogle Steder i Australien har været Tilfældet — er defineret som den laveste Løn, der skal betales for det ringeste Arbejde i Faget.

Ingen ved, hvorledes det vil gaa, hvis Retten fortsætter sin seneste konservative Holdning eller maaske endog af Konjunkturerne tvinges til at foretage Lønreduktioner. Spørgsmaalet er, om Lovens Strejkeforbud i Længden er gennemførligt. I 1907 var der en stor Slagterstrejke, men de idømte Bødestrafte bleve ikke eksekverede. Kun en mindre Del af det idømte Beløb blev betalt, og man veg tilbage for at anvende Fængsel, som Loven hjemlede som sekundært Tvangsmiddel.

Endvidere bekræfter New Zealand den Anskuelse, at en offentlig Fastsættelse af Arbejdslønnen gaar Haand i Haand med en protektionistisk Toldpolitik, thi ved Siden af den Beskyttelse mod Udlandets Konkurrence, som Landets fjerne Beliggenhed afgiver, er Toldbeskyttelsen meget høj, og i Læ af Toldpolitikken synes Ringdannelser i høj Grad at have fordyret Livsfornødenhederne. Under Hensyn hertil er man i Australien gaaet ind paa ogsaa ved offentlig Magtsprog at fastsætte Varepriser, og ingen kan i Virkeligheden beregne, hvilke yderligere Indgreb fra Statens Side i Erhvervslivet der vil frembyde sig som Konsekvens af det første Skridt, og hvor disse Indgreb til sidst vil føre hen, naar de skulle beherskes — ikke af økonomiske Hensyn og af dem, der ere knyttede til Erhvervslivet, men af politiske Hensyn af dem, der hvert Øjeblik har Magten i den lovgivende Forsamling.

Det synes ikke at være givet, at New Zealand har haft eller vil faa Fordel af den tvungne Voldgift, og det synes da endnu mere tvivlsomt, om man her i Landet vilde have Fordel af at efterligne Institutionen.

Men medens ingen af de interesserede Parter altsaa kan gaa med til tvungen Voldgift i Interessestridigheder, kan der dog træffes andre hensigtsmæssige Foranstaltninger til at søge Stridighederne bilagte ad den fredelige Forhandlings Vej, eventuelt ogsaa gennem Mægling udefra eller endog, naar begge Parter enes derom, ved en frivillig Voldgift.

I saa Henseende har man jo allerede gennem den vedtagne Norm for Behandling af faglig Strid søgt at give Regler for de Stridigheder, der holde sig indenfor det enkelte Fag og ikke naar derudover. Men ogsaa for de større Stridigheder, som berøre større Arbejdskredse, haves Regler om fredelig Forhandling i Septemberforliget; men foruden dette kan der vistnok træffes enkelte andre hensigtsmæssige Foranstaltninger.

Som Regel kan man vel gaa ud fra, at de to stridende Parter vil søge saa hurtigt, det er muligt, at forhandle sig til Rette; men den Mulighed er tilstede, — og det er vist nok ogsaa forekommet, at den ene Part viser sig uvillig til Forhandling, og ved at undrage sig Forhandling med den anden forsinker det Tidspunkt, paa hvilket Parterne kunde være kommen til Enighed, og saaledes ved sin afvisende Holdning unødigt paafører begge Parter og Landet Tab. Denne Fare kan der være Grund for det Offentlige til at søge afværget gennem et Organ, der har Ret til at kalde Parterne sammen til *Forhandling*.

En saadan Ret for det Offentlige, der maa støttes paa den betydelige offentlige Interesse, der haves i Stridens Afværgelse, gaar neppe Parternes Interesse for nær; thi